פרשת שמיני – שבת כ' ניסן (סה.4.24)

פרשתינו, שמיני, מתחילה שוב ולא תהיה הקמת המשכן על שלושתיו למדנו רבות במחצית השנייה של ספר שמות. בפרשה קודמת אנו למדים על כל הפרטים הטכניים לצורה הסופית של המשכן. ושם סיפר על יום הקמת המשכן בר"ח ניסן – החודש שבו אנו נמצאים היום.

המשכן – בנ"ל – נסתיים בכפלו – כ"ה כפלו, יותר מ-3 חודשים לפני-כן. ה' צווה ולא משה יכול להקים אותו אף ר"ח ניסן. למרות כאלה, אלה שתפו עם בצלאל ואהוליאב בלב ובקשו להקים אותו כבר בשנה סיום מלאכת המשכן. ניסו ולא הצליחו. המשכן על ה' ניתן להרכיבו. הוא התפרק מעצמו. ניסו שוב ושוב ולא בשם על הצליחו להרכיבו. ולא משה ביבה'ר למשם שה' צווה לתכות.

~~נשאר צווה מיוחד לעשיינו היום להקים משלה---~~

בבקר אכר – בדיוק תבין, תוכל יומיים – ותתילו את 7 ימי המילואים – שבהם אהרון ובניו למדו כ"כ להרכיב ולפרק את המשכן יום-יום ולמדו את סדר העבודה תבין היבה"ה. בקלות ההכשרה המצורפת!

ולסיום היקדנו ליום השמיני – כ"ח ניסן:

(ג', 1) ← "וי"ה ביום השמיני קרא משה לאהרון ולבניו ולזקני ישראל..."

ומשה שבא כך להקים את המשכן – מצטערת שמת שיהא אושרו של יום – משה מחכה לו כ"כ הרבה תוכלים:

(ג', 4-23) ← "ויבא משה ואהרון אל אהל מועד (ויצאו) ויברכו את העם, ויראו כבוד ה' אל כל העם. ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים

ויראו כל העם וירנו. ויפלו על פניהם..."

(ו', 2) ← כאותה שעה ה' אמון –

"ויאמר ה' אל משה ואל אהרון ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זאת הדבר אשר צוה ה' לאמר..."

— יצחק אהרון

בעולם הזה התורה — ואת הדרכים לקיימה כך הוא שאדם הלומד
בעולם הזה מתורה — לאחר הדרכים לקיימה כך הוא שאדם הלומד
בעולם הזה מתורה — לאחר הדרכים לקיימה כך הוא שאדם הלומד

שם, בנו של אהרון, בהסבר הקודם — נקבה לאה הלוא — שתו.
מצ"ב נתון מספר שלמים לדבר אך בדיוק כמו בהת"ס
בהמשך הגמרא:
(ו, 3) ← "ויאמר משה אל אהרון — הלוא אשר דבר ה', לאמר:
בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידום אהרון"
תשובתו של אהרון היתה מאד יפה מבן - הלוא - בשלם הכתוב
הנ"ל, שלו - לכן אומר מילה, אף לא בדרך הדיון הגמרא ולא
בדיוק הדין.
כותב רש"י:
אהרון קבל שכר על שתיקתו ומה שכר קבל?
שנת"ח שמו הנדבור, שנאמר ויו לבנו בחשת שתו" ה"ן
(בפרק הנזל - ג').

על כל הנמשל ה"ופן בזמן הזה תכמ"ן הדבו בפרשנים
בשלך בדורות. אך השורה התחתונה הוא שבכך אהרון בדיוק
בנגי הלם בזולתו כיצד לקבל שם שמ"ם:
אומר קהלת: לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמ"ם
ובהמשך: עת לחשות ועת לדבר

יש שעות, כמו אלכל אהרון כ"כ בבדות, שאין לנו
תשובה הולמת למה שמתרחש בגני עינינו, וכיוון שכך בדיבים
בדעה לשתוק ולכל להמליב.

אולי כוה הקשר בין פרשתינו לבין אלה שקדמו אחת לה
לבין 2 הפרשיות הבאות - תצוה מצורע - אומרו תמ"ל שמה
שמה שלוחה תורת כוה כעונש על מעשיו שם כע.

כל הכוונה של בנ"ת המשכן היתה להשרות את השכינה
בעולם הזה התחתון — ואת הדרכים לעשות כך הוא שמירת הלשון

אך לפי דברי הרב ישכון אור לאו שייטא - "תכן שיש קושי נוסף בין פרשת שמיני לבין "תזריע - מצורע":
כאשר מדובר על סימני טהרה. למאכלי- במדבר, אומרת התורה: (יג, 2-9) "כי- תהיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ. כל מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסת, מעלה גרה בבהמה, אותה תאכלו. אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפרסי הפרסה: את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפריס, טמא הוא לכם. ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא הפריס, טמא הוא לכם. ואת הארנבת כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפריסה, טמאה היא לכם."

קשה כמעט לראות כאן שלשת הגיות - אחת, שפן וארנבת - מתוך שונה אחת תשובה. אלא הגמל כתוב:

ופרסה אינו מפריס

אלא בשפן, אומרת התורה:

ופרסה לא הפריס

ואילו בארנבת, כתוב:

ופרסה לא הפריסה,

פשט הוא שהדגש בשתיהן, בשם בלבד.
אומר הרב לאו- כאן יש רמז לכשרות ~~הדגים~~: הלוא הדגים שהוא חכא בקרב הוא שמשיך לחטוא בהווה והוא ימשיך לחטוא לעולם! - אם אין אנו יודעים ~~את~~ מה הוא, אין אנו רשאים לאכלם. להלכה למעשה: טמא הוא לכם.
אנו רואים יכולים לקשור איתו כמו שקשו במצורע - כאן נוכל להזכיר אותו מקרה נמתנה. הלא הדג כשהוא טהור כמו כל הדגים אותו מקרה.
לאחר הרב הוסיף:
אם ישכון נעשה לנו לאם - בין הדגים:

מ"ג

ויצאו לרגל בקרב הכרלף. הפרשנים אינו מוצאים למשל נוסף-
(יג, 9) "את כה תאכלו מכל אשר במים. כל אשר לו
סנפיר וקשקשת במים, בימים ובנחלים, אותם תאכלו"
גם שיש להן סנפיר, כולל לשחות בכל כיוון שהוא – עם הכח
לנתק הכרם. אלא ה'הלכי דרך לה'ות מוכן לשחות נתק הכרם
על מנת להשליך דבק בתורת ה'.
גם שיש להן קשקשת מתחת כאילו אם שרוין נתק
הלוא' הלוא' שעל מהות לתקוף אותו. אם ה'הלכי דרך
לה'ות מוכן לנתק הכלות הכרם הכלות לתקוף אותו להסיר
אותו מדרך התורה.

ואם לנתק את לקח היסודות הללו, נקלית בשתיהן
לוקרות את השכינה בעולם ויתחזון אם בינהן אלה.

הרחמן הוא יתיר לנו עבודת בית המקדש במהרה
בימינו אמן.